

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelons, cada trimestre Espanya, 3 pessetas.
Cuba, Puerto Rico y Extranger, 5

LAS DUGAS PESTES

La que deyan que vindria.

La que en realitat ha vingut.

Living Recto

¡TRIBUT AL MERIT!

—Don Carlos, no volém ser menos que 'ls Ateneos. ¡També nosaltras agrañidas, admiradas, reconegudas, li oferim un banquet!

CRONICA

DIGUIN lo que vulguin els metjes y 'ls bacteriòlechs, jo crech que á Barcelona hem tingut cassos patents y verdaders de peste bubónica, ó de glánola, si hem de parlar en catalá clássich, en catalá dels temps aquells de las grans glórias y de las grans epidemias.

Y consti que no 'm refereixo als cassos del carrer Nou de la Rambla, ni tampoch al cas del Hospital de la Santa Creu. Als primers, perque si bé es veritat que va morir la criada del Doctor Cercós, no es menos cert que 'l sen amo continúa millorant de día en día, y no sería natural que una peste tan terrible com la bubónica fes aquestas distincions de gerarquia doméstica, emportantse'n á la minyona y deixant de banda al amo. Y per lo que respecta al pobre pacient del Hospital de la Santa Creu, perque está plenament demostrat—després de una escrupulosa autopsia—que morí de pulmonía y no de bubóns.

De més á més se va injectar substancia dels dos cadáveres á unas ratas y á uns conillets del Laboratori microbiològich municipal, lo qual va ser com posar oli en un llum, puig asseguran que, lluny de sentirse afectats per la inoculació, encare van aixiribirse y fins van agafar més gana.

No sería extrany, en vista de uns resultats tan maravellosos, que s'apliqués aquest sistema á tota la caterva de rosegadors, ratas y conills, favorecuts ab una credencial pel nou govern. Si la inoculació els ha d'aixiribir y afilar las dents, es molt just y

convenient que 'ls hi sigui aplicada tan bon punt entrin en funcions.

* * *

Però perque l' experiment surteixi tot l'efecte desitjat, bó será que 's prescindeixi dels cultius procedents dels dos cadáveres pseudo-bubónicos, y se acudi als cassos de verdadera peste á que avants me referia; cassos de peste no sols bubónica, sino además burocrática per afegidura, y com á burocrática perfectament adequada á las necessitats dels que ab motiu del cambi de situació, han obtingut empleo.

No serán el Sr. Lluch y 'l Sr. González Rothwos tan desconsiderats y poch patriotas que no 's prestin á facilitar tot el virus del seu cos que 's necessiti pera la probatura de las inoculacions burocráticas.

Els son els dos cassos de peste bubónica qu' hem tingut á Barcelona.

Una peste extranya, y en certa manera contraproduhent: una peste que lluny de matar, sosté y fa viure.

La proba es que tan bon punt va pujar al candellero la nova situació, venian obligats á abandonar sos càrrechs respectius, y no obstant, quinze días després del cambi de política, continuavan aguantantse com si encare 'ls microbis Maura y Villaverde fessin de las sevas.

El Sr. González Rothwos deya á tothom que volia sentirlo que al govern civil hi estava violent; que no li agradava ser governador á mitjas; y que li farian un favor molt gran si 'l rellevavan desseguida. Però tot d' una circulá la veu de que havían ocorregut alguns cassos de peste bubónica, y l' home exclamá:

—Ara ja no me 'n puch anar! Que no digui ningú

que fujo davant del perill. Me quedo *per patriotisme!* ¿Y qui es que havia fet corre la notícia de la epidemia?

L'altre bubònic, l'hoste impertèrrit de la Casa Gran, l'incomparable alcalde Lluch.

No en vá feya algú temps havia dit als noys de la premsa:

—Ja poden posar als diaris que preparo *algo asombroso para Barcelona*.

Tothom se trencava'l cap barrinant en qué podia consistir lo que l'alcalde de R. O. preparava.

Els que l'veyan tan encatarinat ab els projectes de arreglo de Tresorería, de unificació del Deute, de reforma del casco antich, pensavan que á lo millor sortiria ab una solució definitiva, bona ó dolenta, á tan descomunals problemas.

Altres creyan qu'era qüestió d'inventar un nou aperitiu, titulat: *Aperitiu Alcalde Lluch*, que permetés assistir á cinch ó sis banquetes en un sol día, sens detriment del estómach y ab gran regalo del paladar.

Hi havia qui 's figurava que tenia 'l projecte d'alsar en un dels punts més céntrichs de Barcelona un nou temple dedicat á la Verge de la Vara. Una Mare de Deu colocada sobre una vara, tal com la de Zaragoza ho está sobre un pilar, y ab l'idea, ben barcelonina, de fer á la Verge aragonesa una competencia desesperada.

Aquests y molts altres pensaments pel mateix estil se li atribuían; y quan algú anava al seu despaig y no li trobava (lo qual succehia casi sempre) deyan els porters per disculparlo:

—No se 'n estranyin: el Sr. Lluch está ocupadíssim preparant *algo* que ha de *assombrar* á Barcelona.

Y aquest *algo* que á tothom preocupava, aquest *algo* misteriós, inextricable; aquest part concebut, per l'afany de immortalisarse, en lo més recondit del cervell del famós alcalde de R. O. va sortir á la llum días enrera, en el despaig de l'Arcaldía, davant dels noys de la premsa, que llápis y carnet en má feyan rotllo al seu entorn.

Las festas de Juny, festas sense alegría ni animació y sobre tot sense forasters, tocavan al seu terme. Faltava coronarlas ab un número sorpresa que no figurava en el programa, y aquest número inesperat va sortir com una bomba de la boca del alcalde Lluch:

—Senyors: s'ha presentat á Barcelona algun cas sospitós de peste bubónica.

Una esgarrifansa va corre per tot lo llarch de l'espina de alguns dels presents.

No obstant, fent de las tripas cor, no tingueren més que enmirallarse en el rostre del alcalde, pera sentirse animats del desitj de convertirse en héroes.

L'estatua de Sant Jordi que

adorna 'l frontispici de la Diputació Provincial, tindria á la fi una digna parella en la fatxada frontera de la Casa gran. L'alcalde Lluch á caball de una quimera, matant á cops de vara 'l microbi de la peste bubónica.

Perque havent sigut ell qui havia descobert l'epidemia, á n'ell li corresponia acabarla definitivament. Ja no podia pensarse en rellevarlo de cap manera. ¡Ay del govern que s'atrevis á treure'l de alcalde, privantlo de portar á terme 'l compliment de un empenyo tan heroich, tan humanitari!

Vens aquí com l'alcalde Lluch va cumplir el seu compromís de fer *algo* que assombrés á Barcelona.

¡Y tant com va assombrarla!

S'entaulá de bonas á primeras una divertida lluyta de Galenos. La facultat va dividir-se en bubònichs y anti-bubònichs, partidaris els primers de l'epidemia ab totes las campanillas, y proclamadors els segons de que á Barcelona, per falsificarse tot, hasta la peste bubónica 's falsifica.

Y lo més bonich es que al Port casi va paralisarse tot el moviment.

Barcos que venían, s'aturavan á la boca d'entrada, y viravan passant de llarch, temerosos de adquirir patent bruta. Altres que havian de sortir s'absentían de ferho fins que las cosas s'aclarissen.

¡Que més! L'esquadra inglesa que havia de venir

UNA LLISSO DE BON SENTIT

—Y donchs, Nasi, ¿que no heu anat á festas aquest any?

—¿Sab qué diuhen? "Pel juny la fals al puny" y "qui no bat pel juliol, no bat quan vol." Ab aixó... no val á badar.

La festa dels Mercats
VENEDORAS QUE FOREN PROCLAMADAS REYNAS DE LA BELLESA

Concepció Basté
 del mercat del Poble Nou

Roseta Riera
 del mercat del Porvenir

Merceneta Font
 del mercat de la Concepció

Carme Rovira
 del mercat de Sant Antoni

Paqueta Baulé
 del mercat de Sans

Pepeta Borrell
 del mercat de la Boqueria

á Barcelona á mitjans de la setmana passada, va aplassar la seva visita, davant del terrible espectre de la bubónica. No hi volen res els inglesos, tant valents com son, ab certa classe de microbis.

Veritat es que 'l dimars ja 'ls havia passat la por, y 's presentavan fent, á manera de fumigacions, las salvas de ordenansa. Pero si 's considera que 'ls hem tingut allunyats per espay de cinch ó seis días, se veurá 'l gran partit estratègich qu' en las contingencias del porvenir se pot treure del sistema inventat per l' arcalde Lluch.

Qualsevol día qu' Espanya estigui compromesa y vingui una esquadra á bombejarnos, farém corre que tenim la peste bubónica, y no s' atrevirá á acostarse.

¡Quant cert es que no hi ha mal que per bé no vingui!

Una patrya per salvar uns quants días més la vara, pot haver costat de moment disgustos y perjudicis; pero aplicada en un cas de guerra, ¡quí sab si li valdrá al arcalde Lluch el títul envejat de salvador de la patria!

P. DEL O.

Carme Artés
 del mercat del Clot

Josefina Cremadells
 del mercat de Santa Catarina,
 proclamada Reyna de las Reynas en la
 vetllada del Saló de Bellas Arts.

FUMADORS ¡ A DEFENSARSE!

Els asseguro, caballers, qu' en aquest Barcelona aviat valdrá més ser moro ó vehí de Odesa—que ja es tot lo que 's pot dir—que fumador.

Apenas comensat l' estiu, y quan tothom vivia en la pia creencia de qu' en els tranvías el sagrat dret de cargolarnhi un de prim, ó del calibre que fos, estava formalment garantit per las lleys, surten quatre periodistas mal aconsejados y... ¡pum! la meten fins el jonoll, manifestant en els seus diaris que aixó de fumar en el vehí de públics hauría de ser severament perseguit, porque tamanya enormitat—parlan ells, els de la metedura—es una descortesía, una insolencia, un crim de lesa civilizació... y no diuen qu' es un atac á la integritat nacional segurament porque no hi han caygut.

Pero ¿en qué quedém, apreciables senyors? ¿Som á Sant Boy ó á Barcelona?

¡No hi ha en las Ordenansas municipals un article que diu clara y terminantment que quan els

tran
 mar
 artic
 doná
 pess
 via,
 Si
 lley
 cost
 ines
 ré á
 tra l
 vias?
 Mu
 lloch
 per l
 tadar
 se c
 Trep
 Pe
 diu,
 arcal
 fums
 teria
 ¡G
 que
 radic
 Pe
 aque
 nicip
 Cons
 ¡L'
 Aj
 que
 glam
 ners,
 arcal
 dena
 de vi
 Ca
 bona
 sidei
 carre
 la se
 legis
 qual
 mos,
 —Un
 Ja
 de té
 las (c
 empi
 jaria
 els fr
 apoy
 En
 alló t
 iero..
 En
 meus
 'n te
 ro, á
 ciclis
 mans
 anys
 quale
 casa
 cura
 mens
 Al
 la, y
 deuri
 tre d.

tranvías siguin oberts els passatgers podran fumarhi? ¿No está de més a més confirmat aquest article per un fallo de la Diputació provincial que doná la rahó á un passatger que, castigat ab una pesseta de multa per haver fumad dintre d'un tranvía, amparat per la Lley va negarse á pagarla?

Si ara, donchs, els tranvías son oberts y totas las lleys, tant las divinas com las humanas, están al costat dels innocents fumadors, ¿á qué vé aquesta inesperada campanya ilegal, absurda, fins m' atreviré á dir facciosa, que alguns diaris han emprés contra l' exercici del dret de fumar dintre dels tranvías?

Mal cupleix la seva missió la premsa quan, en lloch de ser el vigilant, el sereno de la Lley, aboga per la seva violació y 's queixa de que hi hagi ciutadans que vulguin complirla. ¡Aixís, aixís es com se crean els Narvées y 's facilita l' aparició dels Trepoff!...

Periódich hi ha que, pensantse qui sab lo que diu, fa alusió á un reglament que ha confeccionat l' alcalde y en el qual, á la qüenta, 's parla d' aixó de fumar dintre dels tranvías y 's dictan sobre la materia no sé quinas disposiciones.

¡Galdosa teoria, com hi ha món!... Y 'l periódich que á tals extravías se llenca 's figura ser avansat, radical, democratal...

Permétinme que declari que 'm fa 'l mateix efecte aquesta argumentació que si 'm diguessin que 'l municipal de la cantonada de casa ha modificat la Constitució del 76.

¡L' alcalde!... ¡L' alcalde dictant reglaments! Apart de que 'ls reglaments aquí 's dictan pera que ningú 'n fassi cas, —ó sinó que ho digui 'l reglament dels automòvils, y 'l reglament dels forners, y 'l reglament dels escombriayres—¿quí es l' alcalde pera donar cap disposició que alteri las Ordenansas municipals, únich text legal en qüestions de vida urbana?

Cada hñ que 's cuydi de lo que li pertoca. En hora bona que l' alcalde coluqui primeras pedras, y presideixi banquetes y fassi 'l Carnestoltes per aquests carrers de Deu, exhibint entre municipals de caball la seva interessant figura; pero ¡tocar éll la nostra legislació local! ¡Dictar reglaments que anuln tal ó qual article de las sacrossantas Ordenansas!... Vamos, hombre!... *Límpiate* —que diuhen els castellans, —*límpiate, que estás de huevo*.

Ja ho sé que 'ls periodistas d' autos me calificarán de testarut y dirán que aquesta continua apelació á las Ordenansas municipals es empipadora... Més empipadora es la seva continua pretensió de trepitjarlas y cubrirlas de baldón. Al fi y al cap nosaltres, els fumadors, ens apoyém en la Lley. ¿En qué se apoyan els nostres enemichs?

En ree. Tota la seva argumentació se reduheix á alló tan gastat: *En las grandes capitales del extranjero...*

En las grandes capitales del extranjero, senyors meus, passen una pila de cosas de las qua s aquí ni 'n tenim idea. *En las grandes capitales del extranjero*, á Berlín, per exemple, no 's deixa circular á cap ciclista si avans no s' ha presentat á la policia á demanarli permís y á dirli qui es, ahónt s' está, quántes anys té y en quin poble va néixer... Aquí, en cambi, qualsevol salvatge anónim té 'l dret de sortir de casa ab la máquina y d' atropellar ab la major frescura als transeunts sense responsabilitat de cap mena.

Algun diari fa també alusió á la cortesia espanyola, y opina que, per aquesta consideració solzament, deuriam els fumadors abstenirnos de usar del nostre dret dintre dels tranvías.

DEL DIA

“Ball fantástich” que diariament s' executa á la Contaduría de la Casa Gran.

—Ja m' ho vaig pensar que aixó de la peste eran veus volátiles que feyan corre quatre metges desenfeynats.

—¿Té forsa calor?
—¡Ni gota! Aquestas festas m' han deixat molt fret.

No 'ns convens la rahó. Aixó de la cortesia es una cosa molt elástica y molt vaga, y sempre es arriscat fixarli límits. Val més deixarnos de cortesias y atenirnos extrictament á las lleys. Es més segur y més clar.

Y ademés—¿per qué callarho?—en una terra com aquesta ahont de cortesia casi no 'n gasta ningú, comensant pels que l' aconsellan als altres, ¿han de ser els pobres fumadors els únichs que vinguin obligats á tenirne?

No hi ha, donchs, que fer gran cas de las inconveniencias y vulgaritats que aquests díes han coregut per la premsa. Els anti-fumadors se cansan en va. Hem de pensar que declamacions de gaceti-llero no pujan al cel.

Lo únich que hi puja es el fum, el fum dels cigarros que, pesi á qui pesi y diguin els afeminats lo que vulguin, continuarem fumant dintre dels tranvías, á la sombra de la Lley que, per regular els debers y 'ls drets dels barcelonins, feu un día l' Excelentíssim Ajuntament de Barcelona.

A. MARCH

Post festum, pestum

—¿Com ho passa, don Matías?
—Senyor Grau ¿que d'eu de bo?
—De bo, res. ¿Que vol que digui després del fi decastrós d' aquellas famosas festas ludibri del nostre nom...?
Qui tingui nas á la cara, ó tan sols un dit de front, ha de trobarse per forsa com me trobo un servidor: Ab trenta nou apellidos com el meu d' excitació!
—Senyor Grau, vosté exagera...
¿No n' hi ha per tant!—¿Com que no?
¿Ahont som ara, á la Granvía?
Donchs, giris, fassi 'l favor:
¿Com vol que fem bona cara davant d' aquests fanalots pobres da gracia y d' ingení, sense solta, anunciadors, horrorosament *artistiche* y en tots conceptes, bunyols?
¿Com vol qu' estiguem da broma, don Matías, digui... ¿Cóm?
Després de tantas bestiesas, després de tants escamots, y com á digne remato de tant fástich y soroll...
¡la vinguda de la *pesta*...!
—¿Ah, es aquí 'l Gobernador?
—No, si no parlo d' en Fuentes...
Jo crech que aquest bon senyor per calamitat que sigui, may será com l' anterior!
—Y, á propósit ¿qué n' opina senyor Grau, de tot aixó?
Aixó d' enviar un torero aquí de gobernador, no se li podía ocorre mes que á un govern espanyol...
—¿Qué d'eu home? ¿De qui parla?
—D' en Fuentes, el *mataor*...!
—¿Si no es en Fuentes, torero!
—¿Qué m' explica!—No, home, no!
—Qu' es el cómic del *Bumeya*?
—No sigui plaga. Tampoch!
Es un general ilustre...
—¿Ah sí?—Sí, son altrás *fontes*!
Y al parlarli de la *peste* no li parlava d' aixó.
Me referia á n' els cassos de *peste*, del carrer Nou.

¡La glánola! Una malura que agafa metjes pel coll.
—¿Potsé 'l mal ens convindría, si duya bona intenció?
—No fassi bromas, y escolti: D'eu qu' es un mal infecció que surt com unas binoyas y acaba en grossos *bubóns*. El pobre que l' arplega...
¡Ay, que tinch! ¡Ay, uy, el coll!
Y, res! Estira la *pata* ab el temps de dir: Junoy!
—Home, després d' escoltarlo, ¿sab qu' agafo mitja por?
¿Sab que hi vist algunas donas, qu' ara que m' ha dit aixó, las hi he reparat uns bultos de carácter sospitós, que convindría que fossin objecte d' observació...?
—No s' alarmi, don Matías.
¿Ha vist si eran prop del coll aquells bultos sospitosos?
—Sí, senyor!—¿Sab si eran tous?
—No m' hi atrevit á tocarlos...
—Donchs, toquils, un altre cop.
Y si 'ls troba forts y tiesos, son salut, no tingui por...!
Ara, si son tous y penjan...
¡La *peste*! ¡Donguis per mort!

PEP LLAUNÉ

RECORTS DE LA JOVENTUT

Aquell que 's va empescar alló de «roda 'l mon y torna al Born» ja sabia lo que s' empescava. ¡Que n' es de veritat aquest ditxo! Sobretot si 'l Born es el Born de casa, el de la patria nativa, el que 'ns proporciona la primera alimentació.

Jo ho he comprovat ara, al tornar á Barcelona després de vint anys d' ausencia. ¡Quíns emocions! ¡Quíns recorts! ¡Quíns sorpresas!

Y ¡sembla mentida! lo que més m' ha sorprés y emocionat no ha sigut precisament lo nou, lo que representa progrés y civilització, lo que coloca á Barcelona á l' altura d' una de las primeras capitals d' Europa. Res d' aixó. Las sorpresas més grans, las emocions més fondas me las han proporcionat las antiguallas, tot lo vell; lo que significa tradició, lo que tal volta s' atrevirá á calificar d' atrassat y reaccionari, algún mal intencionat, ó algún esperit d' aquells que may están contents, ó que per donarse llustre y passar per sabis, ho critican tot, siga 'l que siga y valgui 'l que valgui.

Lo antich que 's conserva á Barcelona tal com ho vaig deixar l' any 85, fresch encare com si ho haguessin tingut ab esperit de ví, ha evocat els meus recorts de una manera tan agradable y portentosa que m' ha tret vint anys de sobre. ¡Me sento més jove!

¿Qui m' havia de dir que á Barcelona encare hi trobaria pobres, y festas, y cédulas, y paper sellat, y costas y litigants temeraris, y quintas, y duros sevillans y moneda falsa y burots?... ¡Fins burots!

Ja no me 'n recordava jo d' aquestas cosas, y es clar ¡que m' ha vingut de nou! Com á l' Habana no hi ha res d' aixó.

¡Jo no sé l' Habana com s' ha tornat desde que nosaltres no hi manejem las cireras! Un país en que no hi ha festas.

Figurintse que allí, avuy día, fins el dijous y divendres sants son díes de treball. ¡Es escandalós! Allí no celebran més que 'la crits; el crit de Yara y el crit de Baire, l' aniversari de la proclamació de la República, la mort d' en Maceo, y ara ¡es clar! haurán de celebrar la d' en Máximo Gómez. Y prou Tot lo demás son díes de treball.

¡Aquí dona gust! De quan en quan hi ha algún día de feyna. Tot lo demás son festas.

¿Y pobres? A l' Habana no hi ha pobres. ¡Entenemnos! Aixó no vol pss dir que tots siguin rics á l' Habana, pero 'l que es pobre ho ha de disfrutar á casa seva y en el seno de la familia. No 'l deixan pas sortir al carrer.

EL XEFLIS DEL CALVARI

—¿Qui son vostés?
—El Bon lladre y el Mal lladre, que venim á veure si á taula hi ha puesto per nosaltres.

Allí sí que no 's pot ser pobre per cap diner. Allí la mendicitat es un delict. Tras de *cuernos, palos*. Pobre que l' atrapin al carrer, ja pot dir que ha begut oli; va á la presó. ¡Y d' aixó 'n diuhen llibertat!

Aquí es un' altra cosa. Aquí de pobres n' estém bé. Encare un no s' assenta á una tauleta d' aquelles que hi ha á la part de fora dels cafés, com si fos un terrós de sucre, l' hi cau un mosquer de pobres que li roban la respiració, y no 'l deixan ni enrahonar.

Pero per aixó son próxims nostres. Apart de lo humanitari qu' es el consentir que un home 's busqui la vida. El pobre es un estímul. Fa pensar ab el treball y la economia. Y després el pobre dona importancia al que no n' és. Desde 'l moment en que algú 'ns demana quartos es senyal de que 's pensa que 'n tenim. ¡Y aixó vesteix!

Pero ¿qué voleu més? A la Habana ni sisquera hi ha burots. ¡Deu els fassi bons!

El primer burot que vaig veure després de vint anys de no haverne sentit cantar gall ni gallina ¡qué me 'n va fer recordar de cosas! ¡Reyna santíssima! ¡Y quina alegría vaig tenir! Si hagués gosat l' hi dono una abraçada.

El burot rejoyeneix. A mí m' ha tret també molts anys de sobra.

Quan ne veig un sembla que 'm trobo en aquell temps, en que encare no 's parlava de dar el *cop*, la primera determinació del poble era cremar las barracas de consums. ¡Y quín goig feyan cremant! ¡Sembla que m' hi trobo!

¡Está desconeguda aquella Habana! En ff no 'la diré mes; avuy día ni sisquera tenen vómit. La nota típica,

lo que li donava importancia y color ha desaparecut completament. Ja no 's pot donar el gustasso de dir que té malaltia propia. ¡L' Habana sense vómit! ¡Sembla mentida! ¡Y que no n' hi ha un sol cas per medicina! Allí avuy no vomita ningú si no 's pren una unsa d' hipocacuana.

Aquí, com es natural, encare hi he trobat las mateixas feriduretas, el mateix tifus, las mateixas febretas palúdicas, las pulmonietas, las bronquitis y 'ls reumatismets de quan jo vaig néixer. Y es lo que ha de ser, lo que dona color local.

Ara l' anar á la Habana no té cap mérit. Avans per anarhi s' havia de fer testament, y quan un s' embarcava l' acompanyavan a bordo 'ls parents y 'ls amichs ab els ulls plorosos y 'l nas vermell y se 'l miravan ab llástima com dihent: ¡Pobret, ja no 'l veurém may més! ¿Y la tornada? Alló era 'l deliri; felicitacions y obsequis y se 'l mirava tothom com un héroe, y la gent pensava: ¿Quí ho havia de dir? ¡Torna viu! ¡Retorna vencedor!

Avuy ja ni l' acompanyan fins á l' estació. Y quan torna ningú 'n fa cas. Sembla que vingul de la Bonanova.

L' altre día vaig trobar un conegut que 'm va parar per dirme:

—¿Ahont se fica? ¡May el trobo en lloch!

—¡Ah! ¿Qué no ho sabia? He estat á la Habana.

—¿A la Habana? Ja hi he estat tres vegadas.

Y 'm va mirar ab cert despreci, com si 'm volgués dir: ¡Y ara! ¿Qué s' ha pensat aquest ximple dihentme que ha estat á la Habana?

EDUARD AULÉS

LLIBRES

LA EVOLUCIÓN INTELECTUAL Y MORAL DEL NIÑO, por G. COMPAYRÉ. — Entre las obras totas ellas importants que forman part de la *Biblioteca científico filosófica*, donada a llum a Madrid per la Casa editorial de Daniel Jorro, pocas aventatjarán en interés y novetat a la que avuy posa la ploma en las nostras mans. Fins fá poch els autors que 's dedicavan a las especulacions filosóficas, en el ram especial de la Psicología prescindían per complert del estudi del noy, considerantlo un ser encare o format subjecte a un sens fi d'evolucions y en sa conseqüencia poch á propósit pera atraure y fixar la seva atenció. Y no obstant, si 'ls organismes de la naturalesa en tots els seus regnes s'han de conèixer bé, precisa estudiarlos desde 'l seu primer cicle d'evolució. Y mes encare convé ferho en la complicada naturalesa humana.

El noy té personalitat desde 'l moment que naix, oferint desde sos primers días fenòmens psicològics interessantíssims. Las facultats que desplegará quan arribi al pié us de la raó, tenen son origen en l'època de la infancia. ¿Perqué ha de desdenyar el psicòlech l'estudi de un ser mor-! ¿Per ventura desdenya 'l fisiòlech el coneixement del ser físich?

L'obra del docte professor Compayré es un tractat complet de la psicología del noy. Com á método, claretat y perspicacia, duptém que pugui arribarse més enllá. Jutjin de la seva importancia per l'enumeració sumaria dels capítuls que comprén: I. *El recién nacido*. — II. *Las primeras formas de la actividad*. — III. *Desarrollo de la visión*. — IV. *El oído, el gusto, el olfato y el tacto*. — V. *Las primeras emociones y su expresión*. — VI. *La memoria antes y después de la adquisición del lenguaje*. — VII. *Las diversas formas de la imaginación*. — VIII. *La conciencia. La atención. La asociación de ideas*. — IX. *Los instintos educativos: la imitación: la curiosidad*. — X. *El juicio y el razonamiento*. — XI. *Como el niño aprende á hablar*. — XII. *La actividad voluntaria: la marcha los juegos*. — XIII. *Desarrollo del sentido moral*. — XIV. *Los defectos y las cualidades del niño*. — XV. *La locura de los niños*. — XVI. *El sentimiento del yo y la personalidad*.

Tots aquests aspectes del interessant estudi están tractats ab aquella amenitat no renyida ab la serietat y la profundetat de pensament, propia dels escriptors francesos mestres en el maneig de la ploma. El carinyo entranyable que 'ls pares senten pels seus fills, las tendres efusions de que 'ls fan objecte, las alegrías y 'ls poétichs displays ab que 'ls enrevoltan, mereixen completarse ab el coneixement íntim de la formació de la seva ànima. Y per adquirirlo cap llibre més apropósit que *La evolución intelectual y moral del niño* del docte professor G. Compayré.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

.. *Flors de Maria*, per Jascinto Verdaguer. — Aquest aplech de místicas inspiracions degudas a la ploma del immortal Mossen Cinto forma 'l volúm 88 de la *Biblioteca popular de L'Aveng*.

.. *Pitarra*. — Comedia en un acte y en vers, original de Lluís Millá y Salvador Bonavia, premiada en el Certámen humorístich organísat per *Gatsara continua* en l'últim Carnaval.

.. *Els dies crepuscles*, drama en tres actes y en prosa, original de Francisco Xavier Godó, estrenat á Romea la nit del 8 de maig últim.

RATA SABIA

TEATROS

TÍVOLI

Ha terminat la temporada d'òpera, tan curta com animada. Las últimas produccions lidiadas han sigut: *I Pagliacci*, *Ernani*, *I pescatori di perle* y *Gli Ugonotti*.

No s'ha perdut pas l'empresa per falta d'activitat,

ni per escasés d'alicients... De la poca duració de la campanya lírica, més aviat se n'ha de donar la culpa al pública, poch amich de encauharse en aquestas nits tan xafogosas...

NOVETATS

La companyia de la Guerrero ve sostenint dignament el pabelló del art dramátich, en mitj del marasme y la vulgaritat que tot ho invadeix. A lo menos no deixa passar ni una sola senmana sense donarnos alguna obra nova.

La neña de 'n Frederich Oliver es una producció dramática d'estructura plena de defectes. L'autor dedica dos actes enters casi exlussivament á la pintura del color local asturiá, per anar á caure en el terra, en una especie de melodrama adoizenat y que no convens.

Aquí si que pot ben dirse que la salsa puja més que 'l tall... apart de que 'l tall no es tampoch de primera calitat ni molt menos, y al passarlo l'autor pel forn de la seva imaginació se li ha sopat.

De totas maneres molts fragments de l'obra están escrits sino ab fibra, ab distinció. No som dels que critiquém que 'ls personatjes parlin el dialecte de aquella regió del Nort d'Espanya, encare que sigui evident que per aquesta causa algunas de las delicadesas del diálech no arribin fins al públich.

En resúm: una producció escrita ab més carinyo que calor d'inspiració, y que si no aburreix, tampoch se pot dir qu'emocioni.

Molt ben posada en escena, ab decoracions pintorescas y trajos apropiats, se distingiren en la interpretació la Sra. Guerrero y 'l Sr. Díaz de Mendoza. Be es veritat que tenen al seu càrrec els dos personatjes més vibrants y consistents del drama. Els demés actors s'esmeraren en el desempenyo de sos respectius papers.

..

Els germans Alvarez Quintero donaren á Barcelona las primicias de sa nova producció: *La Musa loca* y 'l públich omplí 'l teatro de gom á gom.

Molt se recreá en el primer acte, qu' es una fotografia perfecta de una oficina del Estat. L'acció corre fácil, espontánea, sempre moguda y plena de vida. Els personatjes son un modelo de felis observació. Y en quant al diálech está matísat de xistes y bonas ocurrencias de un carácter perfectament adequat á l'índole del assumpto y á la naturalesa dels tipos.

Mes ay, que de aquesta soca robusta, y plena de bona sava, ne parteix un ramatje migrat, incapás de donar fruit.

Tot lo que li ha de passar al protagonista, empleat ilus, que deixa l'oficina pera dedicarse al teatro 's veu venir de un' hora lluny. D. Abel fracassará llastimosament y tornarà á la *covachuela* á buscar un miserable rosegó de pá.

Y lo pitjor no es pas que 's prevegi lo que ha de succehir, sino que vaji desarrollantse lentament y ab una languidesa enervadora.

Tot l'acte según que transcurre en el salonet de una dama de teatro no fá adelantar un pas l'acció. El primer quadro del tercer reproduceix una situació que s'ha vist mil vegadas en el teatro: las emociones de un estreno desgraciát en casa del autor. Y 'l según quadro — y aixó que no peca de curt — hi sobra per complert.

Els autors defensan la debilitat del argument á copia de xistes y agudesas; el públich las riu, pero com l'obra sembla entranyar un propósit més elevat que 'l d'excitar las riallas, la irrealissió de aquest propósit la perjudica notoriament. Aquella pobre víctima de las sevas ilusions, aquell enamorat de la Mussa, no té prou alé de vida pera que pugui interessar ni un sol moment.

Els autors de *La Musa loca*, com en la major part de sas produccions, han atés més á la part externa que al fons del assumpto. No han fet servir l'escapell: s'han mostrat sempre excessivament superficials.

L'execució molt cuydada y l'escena admirablement servida.

Els autors sigueren cridats al final de tots els actes.

L'ESTIU TEATRAL

El *Teatro Principal* favorecut per sas groixudas parets y un bon sistema de ventilació, s'ha convertit en un Centre de *Varietés*.

!Qui havia de dirli que cap á sas vellessas sería objecte de aqueixa transformació!

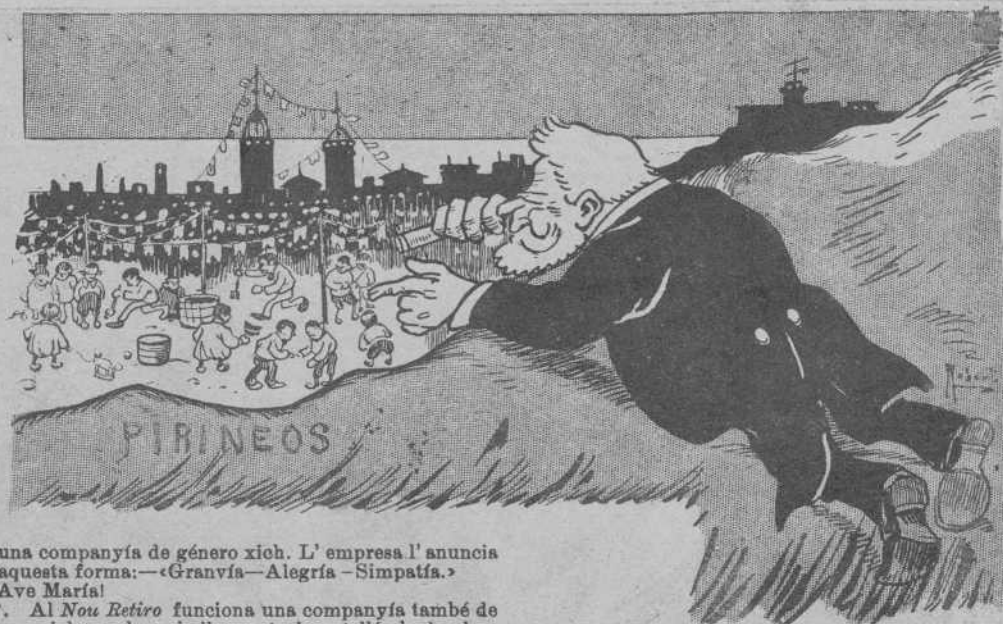
.. Al *Granvia* fan foch nou desde 'l pròxim dissapte

VANITAT FEMENINA

—¡Ay Senyor!... ¡Aquests sí que van ben vestits, sense costals'hi cap quarto!

PERQUE LA BANDA FRANCESA NO VA VENIR A BARCELONA

ab una companyia de género xich. L' empresa l' anuncia en aquesta forma:—«Granvia—Alegria—Simpatía.»
¡Ave María!

Al *Nou Retiro* funciona una companyia també de género xich que barreja 'l repertori castellà ab el valencià, Xoriso y paella. No va mal per alsar el cotze.

Al *Bosque de la Virreyna*, gran pet d'òperas baratas. Després de *Aida*, *Rigoletto*; y á continuació *Lucrecia Borgia* y *Traviata*, per arribar á *Otelo* á cárrech de 'n Cardinali, el mateix tenor que 'l cantava en el Liceo. ¡Del Liceo á Gracia! ¿Qué 'ls ne sembla del trajecte?

Al *Nuevo* s'ha estrenat una frusleria titulada *El estuche de monerías*, lletra del Sr. López Marin. No es cosa del altre mon ni molt menos.

Per fi, en el *Cómico*, en Pinedo ha donat ab el títol d' *El Veterano*, una nova producció de la seva cullita extreta de una novela popular que 's desarrolla en temps de la restauració borbónica á Fransa. Està conjuninada ab certa trassa y desarrollada ab desembrás. En la música del mestre Alvira descolla algun número agradable, entre 'ls quals citarém un duo de sopranos y l'escena del desafío.

N. N. N.

VELS'HO AQUÍ

Sí, senyors: que á la Bubónica l'hem tinguda aquí, es vritat. ¿Cóm? ¿Quán? ¿De quína manera? Ara 'ls ho vaig á explicar.

En un vapor ple de cánem que tornava de Bombay y que havent tocat á Génova devia passar de llarch per la costa catalana, hi anava, sense altre plan que 'l de da un tom per Europa y veure aixó cóm está, la famosíssima peste de renom universal.

No obstant, tant s'acostá 'l barco á Barcelona y tan gran fou el goig que sentí al véurela que cridant al capità, —¡Stop! y arriheu la llanxa, (li digué): M'he enamorat d' aquest poble, y vull quedarm'hi un ó dos mesos.—

¡Tris, traal!

S'aparellá la barqueta, la Bubónica hi saltá

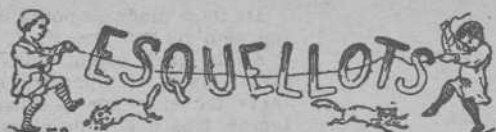
—¡Pero aixó no son festas! ¡Aixó es una sortijal... ¡Bah!... No vull que 'ls nostres músichs se barrejín ab aquestas criaturadas.

y en menos que 's diu un *Credo* va trobarse passejant entre 'ls digníssims xufleros de la plassa de la Pau.

El seu plan, segons indicis, era explorar la ciutat y comensar sens tardansa á escabetxar catalans; pero ¡ay! quan l'hagué seguida y vejë els pilots de fanch que hi ha al carrer de las Moscas, y sentí 'l delicat baf de las Bassas de Sant Pere, y observá el brillant estat dels de 'n Lacy, Cuch, Freixuras, Olm, Sidé, Bot, Montanyans, Picalqués y Ramelleras; quan *tasté* la pols que hi ha en las vías del Ensaxne, y 's topá ab gossos rabiant y tranvías homicidas y automóvils disparats; quan, en fi, pegá vistasso á dins de la Casa Gran y vejë 'l foret de tipos que hi ha avuy per concejals, mitj joyosa, mitj cremada, —¡Toqué el dos!— exclamá: Tenint jo aquí aquesta colla d' incansables ajudants, ¿per qué haig d' aná á molestar-me? Sense cap necessitat de mí ni dels meus microbis, l'ase 'm flich si avans d' un any no es tothom al cementiri.—

Aquí tenen explicat cóm va ser que la Bubónica l'altre día 'ns visitá, y feu *mutis* per el foro sense comensá 'l treball.

HELIUS

Estantse instruhint expedient al Doctor Ferrán per suposats abusos comesos en el Laboratori microbiològic municipal hem de imposarnos el més absolut silenci.

No farém com certs periòdichs que ja en pró ja en contra prejutjan la qüestió, segons els graus de amistat ó d'enemistat que tenen ab el Doctor.

D'ells n'hi ha algún que posantlo com á sabi fins á las banyas de la lluna'l creu intangible com á funcionari públich. Y no obstant la investigació objecte del expedient no va, segons noticias, dirigida al sabi, sino al funcionari. Y en aquest concepte 's dinhen cosas qu' es necessari que s' aclareixin.

La microbiología y 'l negoci particular son dos cosas distintas, per més que hi haja qui s' empenyi en que vajan unidas. L' expedient en formació las desdriará, y lo que hají de ser que sigui.

Ara una pregunta:

¿Es cert que un pobre noy que va ser mossegat per un gos el día de divendres sant, avuy, dos mesos y mitj després del accident, encare segueix ma-

MIRANTSE LA ESQUADRA

—Ja es extrany que tan sovint vinguin inglesos...
—Naturalment, com que cada día estém mes endeutats...

lalt, no á causa de la mossegaða, sino á conseqüencia de la inoculació anti-rábica que va aplicarli 'l Doctor Claramunt?

¿Es cert que molts pacients inoculats contrahen flemóns de gravetat, que fan necessaria una llarga assistència facultativa?

¿Es cert, finalment, que las visitas motivadas pel poch cuidado del Doctor Claramunt, el Doctor Claramunt las cobra fentse un sobressou molt més considerable que 'l que li abona l' Ajuntament?

A veure si hi ha algún que contesta á tals preguntes. En tot cas, el Sr. Mir y Miró, instructor del expedient, medís té de sobra per averiguar la seva certesa.

La temperatura sembla que ha perdut l'enteniement.

Mentres en el Centre d' Europa el calor escaliba materialment á las personas, á Madrid, días enrera, va sentirse un fret tan viu, que fou necessari acudir als abrichs com en lo més rigurós del hivern.

A pesar de tot, no 's tenen noticias de que 'l seyor Montero Ríos s' hagués acatarrat.

Ventatjas d' arrimarse á la estufa del pressupost!

De Gobernador nou ja 'n tenim. Ha costat una mica de triarlo; pero al últim se 'n ha sortit.

Un Gobernador ab sabre y ab faixí vermell: el general Fuentes.

Celebraré que resulti tan simpátich com el seu toçayo de Romea.

Ara estich esperant que qualsevol día surti un decret á la *Gaceta* nomenant al Cardenal Cassanyas pera 'l desempenyo de qualsevol Capitanía general de la Península.

Perque Espanya no seria Espanya si algún día deixava de ser el país dels vice-versas.

¿Y d' alcalde á qui 'n farém?

S' ha parlat de distints noms: d' en Pere Grau, en calitat de víncola; d' en Griera, en calitat de pagés; del Eduardo Maluquer, en calitat d' amohinat, y fins d' en Bosch y Puig, antich company del Hereu Pantorrilles, que no fa pas molt temps va separarse d' ell, per ingressar en el partit liberal-democrátich.

En aquest punt va fer al revés d' en Lluch, que de lliberal qu' era va ferse conservador.

Per lo vist, pera desempenyar l' Arcaldía de Barcelona, res vesteix tant com una casaca girada.

Pero escoltin: dat que 'ls que avuy governan se titulan liberals y demócratas, ¿no podrián recordarse dels seus antecessors, els progressistas del any 40, qu' en oposició als governs madurs empenyats en nomenar arcaldes de real ordre, van armar la gran revolució del sigle; una revolució que va acabar ab el desterro de la reina regent D.ª María Cristina de Nápoles?

Per mica que 's recordessin d' ells, respectarian l' autonomia municipal, permetent que 'ls Ajuntaments nombressin ab tota llibertat als Arcaldes que més siguessin del seu gust.

¿Quina necessitat tenen—á lo menos per lo que toca á Barcelona—de crearse tants mals-de-cap, si al últim, fassin lo que fassin, tampoch han de guanyar las eleccions?

No 's pot queixar en González Rothwos: avants de anarse'n de Barcelona li han donat la mar de techs.

Ja no més faltava que n' hi oferissen un las admiradoras de la seva gallarda figura.

EL NEGOCI DE LA TESORERIA

—Vaja, home; ¿no se 'n dona vergonya, un marqués com vosté, de volguer viure explotant á una dona?

DESPRES DE LA KERMESSE

—Estos, Fabio, ¡ay dolor! que ves ahora campos por los salvajes destrozados, fueron un tiempo un agradable Parque...

De totes maneres podrà dir que se n' ha anat ben tip.

Ab lo qual, estém tants á tants: Tip el Sr. González, de tants techs; y tips nosaltres també, tips d' ell fins al capde-munt.

¡Horror dels horrors!

L' altre día el seráfich regidor Sr. Albó va representar al arcaide Lluch, no en una funció d' iglesia, sino en el tech donat pel Club de regatas.

Ja cal que se 'n confessi.

Perque ni al comensar ningú va benehir la taula, ni al acabar ningú va donar las gracias.

Un apreciable lector ens ha dirigit la següent pregunta:

«¿Cóm s' explica, Sr. Director de LA ESQUELLA, que precisament en aquesta época de calor terrible, se 'ls hi haja corregut als facultatius de la Casa Gran manar procedir á la llimpieza de las claveguas?»

* * *

La contesta es molt senzilla.

Ja fa temps que á Barcelona tenim empenyo en demostrar qu' en materia de infeccions es la nostra la ciutat millor blindada del món. Per aixó en loch de netejar las claveguas al hivern, se fa al estiu, perque l mon enter s' admiri del nostre estoicismo.

Quí sab si á la nostra valentia y á la bruticia se deu l' haver nos lliurat de la Babónica! Perque á mí ningú 'm traurá del magí que aquella Peste, al treure 'l nas á Barcelona, se 'l va tapar per efecte de la pudó y va girar qua dihent:—Fugim, que dugas pestes no hi cabém en una mateixa ciutat... No signés cas si m' hi ficava que me 'n fes l' estella.

Els aprenents que prengueren part en l' últim concurs protestaren del fallo del Jurat.

Es lo de sempre.

En loch hi ha tants protestants com en aquest país eminentment católich.

Es curiosa la següent noticia que proba el refinament de las costums japonesas.

En el Japó, quan una funció de teatro no 'ls agrada, en loch de xiular y armar xivarri, 's giran silenciosament d' espatllas al escenari.

En aquest punt els russos ja han comensat á imitarlos. No

'ls hi agradan poch ni molt las *funcions de guerra* dels japonesos y també s' hi giran d' espatllas.

Donant peu als nipons á empaytarlos, aplaudint ab tota l' ànima sobre las sevas costellas.

Els gegants aquest any van acabar la seva feyna plenament desconsolats.

Figúrinse que perque 'ls regidors republicans no s' oposessin á la seva sortida, 'ls van anar á vestir al pati del Palau episcopal. L' Hereu y la Pubilla, encare que molt alte son molt criaturas, y s' havían fet l' ilusió de que allí ahont els havían vestit els despullarian, afavorintlos l' Eminentíssim ab una estampeta á cada hý y ab la corresponent benedicció apostólica.

Res de aixó han conseguit y per aixó ploran.

Si un altre any han de sortir á animar la profesó de Corpus, prescindint de la venia ó l' consentiment dels republicans, bó será que se 'ls cambihi de carácter y hasta de vestuari.

En lloch de ser els gegants de la ciutat, que siquin els gegants del Bisbe.

Y en aquest cas ja no hi ha que dir quin traje 'ls hi correspón: ell ha de anar de frare; ella de monja.

Diumenje passat á Cádiz, va tributarse una gran ovació, als crits de ¡Viva Cataluña!

¿Es que 'ls companys de causa varen anar á entusiasmarlos?

No, senyors: á Cádiz no 'ls haurían entés.

L' ovació colossal, inmensa, estruendosa, va ser dedicada á las *señoritas toreras* que treballaren admirablement en aquella plassa.

¿Quán s' hi jugan que cap periódich regionalista dona compte de aquest gran *triomf* alcansat per las *Noyas de l' Hostia*, en una de las ciutats més toreras de la sandunguera Andalusía.

Xascarrillo de postres.

En una botiga d' óptich:

—Voldria que 'm probés unás ulleras negras— demana un client.

L' óptich, després d' examinarli la vista:

—No fassi aquest disbarat: unas de blavas li anirán millor.

—Ja ho sé, pero en l' estat en que 'm trobo han de ser negras forzosament... ¿que no veu que *porto dol?*

QUÉNTOS

Espigolat en un periódich de París.

¡Lo que son vocacións!

¡El jove Raul després de haverse menjat alegrement la seva fortuna, s' enamora com un boig de la baronesa X, la qual no tarda gayre á respondre á la seva flama.

Un día l' jove imprudent se trobava als peus de la seva dama, quan el marit entra de sopte en la cambra del pecat. Esglay de Raul: serenitat de la baronesa, que apela á la clássica excusa:

—Es el pedicuro.

El marit no se la empassa del tot, y diu:

—Donchs mira, vindrá bé: aném á veure com m' arregla 'ls peus.

En un santiamén se descalsa, y en Raul que casualment portava un trempa plomas y una llima d' unglas, se posa á la feyna.

Apotheosis final

¡L' ULTIM NUMERO DE LAS FESTAS!

—¡Solzament aixó 'm faltava!

¡A LA UNA, A LAS DUGAS...!

—¡Tan fácil fos tirarse de cap al matrimoni com de cap al aygual!

RESULTATS DE LAS FESTAS

—¿Qué es eso? *
—Res: que en els focs artificials de l'altre dia van treure un ull a la meva senyora, y venim perquè 'ns el paguin.

¡BEN PENSAT!

—¡Apreta!... ¿Un sello de 15 pel franqueig y un altre de 20 per la urgencia?... Aniré a dur la carta jo mateix, y 'm sortirà més barato... y será més segur.

Tan content quedá 'l baró del seu treball, que li demaná l' adreça de casa seva y 'l recomená á tots els seus amichs.

Y 'l jove amant de la baronesa, pera no trahir á la dama, no tingué més remey desde á las horas que anar á llimar peus á dreta y esquerra.

Y un día, en que 's veje abandonat per ella, no tenint ni un céntim, se considerá molt ditxós de possehir una professió que li permetia guanyarse la vida honradament.

Alcansá una perfecció tan gran en el seu art, qu' es avuy un dels més acreditats pedicuros de París.

SOLUCIÓNS

A LO INSERTAT EN L' NUMERO 1877

- 1.ª XARADA.—Bo-ni-ca.
- 2.ª ANAGRAMA.—Paco—Capó—Copa.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Las Carolinas.
- 4.ª AUCELLET NUMÉRICH.—Fustería.
- 5.ª GEROGLÍFICH.—Com mes meos, mes mesadas.

TRENCA-CAPS

XARADA

Quan te veig ab la dos-terça que 't tapa fins la total, me cau la dugas-segona y primera-inversa-quart las pedras van contemplante mentres tú vas caminant.

Hermosa sens ters-primerá, ab un coloret hu, igual que si en tas galts haguessin dugas rosetas posat.

No vull donarte més ters-segona, puig tothom sab que la segona-primerá ningú t' empeta al vehinat.

SAMUEL GRAN É IRURUETA

II

—¿Qu' es lo que sabéu, total?
—Tres-hu-dos fá bona estona.
—¿Voléu callar, gran tabal?
—No sabéu si está hu-segona?

J. A. RAMA

SINONIMIA

UN BON REGALET

El dilluns passat vsig total un gat masqué y esquíat, molt gros, fa fredat.

Un regionalista del poble Total de la Selva un ral me 'n dona. ¡Animal! Si jo vull guarda'l per un caciquista.

FALÓ XELLIVELI

TARJETA

MANEL R. CASAS

TAPER

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el nom de tres carrers de Barcelona.

SEBASTIÁ BOSCH

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Diari de Barcelona.
5	3	7	8	9	9	2	3	—Soldat.	
4	5	6	7	8	6	5	—Als quartels.		
7	8	6	2	6	7	—En la tropa.			
1	5	6	7	5	—Lo que guarda 'l fret.				
4	5	3	5	—Part del cos,					
7	2	3	—Riu de Catalunya.						
1	8	—Nota musical.							
5	—Vocal.								

RATAFLAUTAS

GEROGLÍFICH

× MA I

L

O O O

MA

ER ER

ENRICH DOMÈNECH

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Jueves próximo, día 13

Aparecerá el 5.º cuaderno

DE LA SEGUNDA SERIE DE

BARCELONA A LA VISTA

30 cénts.

FUERA DE BARCELONA

35

Van publicados
los cuadernos

1.º, 2.º, 3.º y 4.º

30 cénts.

FUERA DE BARCELONA

35

Edicions populars

SANTIAGO RUSIÑOL

ORACIONES

Ptas. 1

B. PÉREZ GALDÓS

EPISODIOS NACIONALES

4.ª serie

CARLOS VI

EN

LA RÁPITA

Ptas. 2

NOVEDAD

ALBERTO DELPIT

TERESINA

NOVELA

VERSIÓN CASTELLANA

DE

CARLOS FRONTAURA

Un tomo, Ptas 3'50

V. BLASCO IBAÑEZ

LA

HORDA

NOVELA

Ptas. 3

C. BERNALDO DE QUIRÓS

PEÑALARA

Un tomo, Ptas. 0'75

MARIANO MIGUEL DE VAL

EDAD DORADA

Un tomo, Ptas. 3'50

DON JUAN VALERA

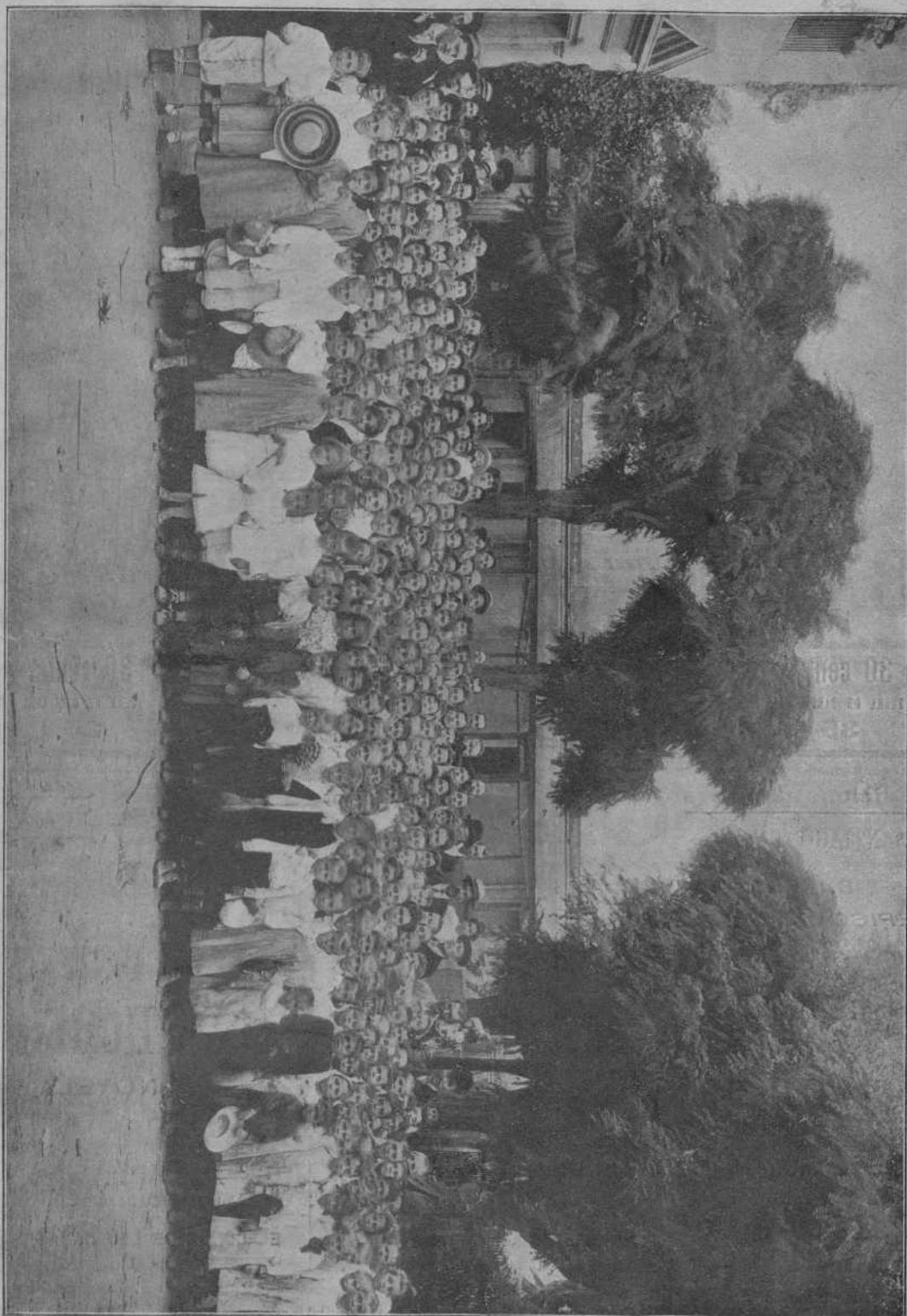
APUNTES DEL NATURAL

FOR

EL CONDE DE LAS NAVAS

Ptas. 1

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responem d'extraviats, si no s'remet ademés un ral pera certificar. Als corresponents se 'ls otorgan rebaixas.

Festa organitzada per la 'Escola Moderna'.—Grup de nens y nenas, assistents a las escoles racionals de Barcelona.